

Arrest

nr. 349 746 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 5 juni 2024 in Marokko in het huwelijk met een Spaanse onderdaan.

1.2. Op 12 maart 2025 dient verzoekster een aanvraag in voor het bekomen van een visum kort verblijf (type C) in functie van haar echtgenoot. Op 8 juli 2025 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum kort verblijf, geldig voor meerdere binnenkomsten. Op 16 juli 2025 betreedt verzoekster het Belgische grondgebied.

1.3. Verzoekster dient op 25 juli 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse echtgenoot. Op 26 januari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2025 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van haar echtgenoot, de genaamde [C.A.,A.] (RR [...]) met Spaanse nationaliteit, en dit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “(...) §2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon zelf het verblijfsrecht heeft gekregen in hoedanigheid van Europese loontrekkende op 17.05.2024. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier, namelijk een raadpleging van de databank van de RSZ dolsis, blijkt echter dat de EU-burger sedert 08.07.2025 uit dienst is gegaan, en geen andere indiensttreding heeft gedaan. Evenmin blijkt uit deze databank dat hij als zelfstandige aan de slag ging.

Er kan op basis van de voorliggende stukken en de gegevens in het administratief dossier niet worden uitgemaakt in welke hoedanigheid zoals gestipuleerd in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet de referentiepersoon als EU-burger heden in België verblijft. De loonfiches die werden voorgelegd in het kader van de visumaanvraag C BNL11 van mevrouw zijn deze van werkgever [F.] BV, waar de referentiepersoon niet langer werkt sinds 22.05.2025. De bestaansmiddelen situatie van de referentiepersoon is ten tijde van de verblijfsaanvraag voor betrokkene gewijzigd ten opzichte van deze ten tijde van de visumaanvraag. Bij ontstentenis van een zicht op de hoedanigheid artikel 40 VW van de referentiepersoon, kan bijgevolg niet worden nagegaan of de verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging van de betrokkene conform artikel 40bis VW werden voldaan. De referentiepersoon kreeg het verblijfsrecht in hoedanigheid van loontrekkende. Als meneer heden evenwel het verblijfsrecht wenst uit te oefenen in een andere hoedanigheid (beschikker, werkzoekende, zelfstandige, loontrekkende of student), waardoor hij het recht op gezinshereniging zou kunnen openen, zal hij daartoe de nodige stukken dienen voor te leggen. De referentiepersoon is er toe gehouden dit aan te tonen teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de voorwaarden voor gezinshereniging conform artikel 40bis VW te onderzoeken.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. We hebben niet vastgesteld dat de huidige bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er geen zicht is op de huidige hoedanigheid en bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene op basis van art. 40bis VW. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1°, 40bis, § 2, eerste lid, 1°, 42bis, § 2, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtoverschrijding en -afwending. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Doordat: de bestreden beslissing stelt:

[...]

Terwijl, de bestreden beslissing daarmee blijkt geeft van een gebrekkige motivering en onzorgvuldig onderzoek.

De gemachtigde van de Minister heeft de RSZ dolsis databank geraadpleegd en vastgesteld dat de referentiepersoon op 08.07.2025 uit dienst is gegaan en geen andere indiensttreding heeft en evenmin als zelfstandige aan de slag ging,

Verzoekster voert aan dat de referentiepersoon tijdelijk arbeidsongeschikt gevallen is (stuk 4).

Verzoekster werpt op dat de arbeidsongeschiktheid de hoedanigheid van de referentiepersoon niet heeft gewijzigd.

De referentiepersoon verbleef op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds in België op grond van artikel 40 § 4 1° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Minister heeft ten aanzien van de referentiepersoon geen wijzigende beslissing genomen voorafgaand of samen met de thans bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Minister kan niet in het dossier van het familielid van de Unieburger, uitgaan van een vastgestelde gewijzigde situatie aangaande de Unieburger-referentiepersoon zonder dat de situatie van de Unieburger deugdelijk onderzocht geworden is en wel met respect van het hoorrecht in hoofde van de Unieburger.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van het hoorrecht.

En doordat in de bestreden beslissing de situatie van de Unieburger onrechtstreeks beslecht wordt, geeft de bestreden beslissing blijk van machtoverschrijding/machtsafwending.

Zoals hiervoor vermeld is de referentiepersoon tijdelijk arbeidsongeschikt (stuk 4). Artikel 42bis §2 1° Vreemdelingenwet bepaalt dat een burger van de Unie zijn verblijfsrecht behoudt zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° in het geval hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is,

Gelet op de voorgaanden dient vastgesteld te worden dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de Unieburger-referentiepersoon nog steeds verblijfsrecht had op grond van artikel 40§4 1° Vreemdelingenwet en dat verzoekster een aanvraag tot verblijf heeft ingediend als echtgenote van deze Unieburger-referentiepersoon op grond van artikel 40bis §2 1° Vreemdelingenwet.

Er is geen rechtsgrond vermeld op basis waarvan verzoekster als echtgenote van een Unieburger die in België verblijft op grond van artikel 40§4 1° Vreemdelingenwet moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Er is ook geen enkele aanwijzing dat verzoekster en/of de referentiepersoon niet over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zouden beschikken en ten laste zouden zijn van de sociale bijstand.

De bijlage 19ter vermeldt evenmin dat nog bijkomende stukken dienden bijgebracht te worden (stuk 3).

De bestreden beslissing schendt artikel 40§4 1° en artikel 40bis §2 1° Vreemdelingenwet.

Tot slot werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing artikel 20 VWEU schendt doordat er niet onderzocht geworden is in welke mate de Unieburger-referentiepersoon in casu afhankelijk is van verzoekster waardoor het weigeren van het verblijfsrecht aan verzoekster impliceert dat de Unieburger gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlaten,

Gelet op de arbeidsongeschiktheid van de Unieburger is er afdoende reden om te oordelen dat artikel 20 VWEU geschonden is.

Minstens is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en geeft blijk van onzorgvuldig onderzoek.”

3.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate zij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te tonen, brengt zij thans geen concrete elementen bij, die gekend waren door het Bestuur t.t.v. het nemen van de bestreden beslissing, om die motieven aan het wankelen te brengen.

Het wordt niet door verzoekster betwist dat de referentiepersoon sedert 08.07.2025 uit dienst is gegaan, hij geen andere indiensttreding heeft gedaan of als zelfstandige aan de slag is gegaan.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

In de mate verzoekster thans aan voorliggend verzoekschrift, stukken toevoegt om aan te tonen dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is, blijkt nergens uit het administratief dossier dat zij die stukken aan het Bestuur zou hebben overgemaakt alvorens de bestreden beslissing genomen werd. Er kan aldus ook thans geen rekening mee gehouden worden aangezien de Raad verplicht is, in het kader van een annulatieberoep, een ex tunc beoordeling uit te voeren.

Het komt verder aan verzoekster toe om in het kader van een verblijfsaanvraag het Bestuur in kennis te stellen van elke wijziging die van invloed zou kunnen zijn op die verblijfsaanvraag, daar de bewijslast bij de aanvrager ligt; die zich voorts dient te bekwamen in de procedures die hij inleidt.

In casu kwam het aan verzoekster toe om het Bestuur in kennis te stellen van eenrvs arbeidsongeschiktheids-/invaliditeitsuitkering, temeer daar het Bestuur nergens kan nagaan of de referentiepersoon een dergelijke uitkering ontvangt.

Het tegendeel wordt niet door verzoekster aangetoond.

Waar zij stelt dat de referentiepersoon van haar afhankelijk is waardoor het weigeren van het verblijfsrecht aan haar impliceert dat de Unieburger gedwongen het grondgebied dient te verlaten, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde rechtsbepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.”

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.2 Verzoekster diende op 25 juli 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenote van een Spaanse onderdaan en als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van zijn echtgenoot of partner voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of partner en mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

[...]”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepalingen wordt verwezen, stelt het volgende:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan

beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

De relevante bepalingen van het door verzoekster nog geschonden geachte artikel 42bis van de Vreemdelingenwet stellen verder:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

[...]

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

3.3.3. Het te leveren bewijs voor de beoogde gezinshereniging hangt aldus samen met het precieze statuut waaronder de Unieburger zelf verblijfsgerechtigd is in België.

In casu zijn de beide partijen het er op zich over eens dat “*de referentiepersoon zelf het verblijfsrecht heeft verkregen in hoedanigheid van Europese loontrekkende*” in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing stelt verweerder evenwel vast dat op basis van de voorliggende stukken en gegevens van het administratief dossier niet kan worden uitgemaakt in welke hoedanigheid, zoals bedoeld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, de referentiepersoon heden in België verblijft. Er wordt meer bepaald op gewezen dat de referentiepersoon sedert 22 mei 2025 niet langer in (loon)dienst zou zijn en dat hij niet als zelfstandige aan de slag is gegaan, waardoor zijn situatie is gewijzigd sinds de visumaanvraag. Verweerder motiveert als volgt: “*Bij ontstentenis van een zicht op de hoedanigheid artikel 40 VW van de referentiepersoon, kan bijgevolg niet worden nagegaan of de verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging van de betrokkene conform artikel 40bis VW werden voldaan. De referentiepersoon kreeg het verblijfsrecht in hoedanigheid van loontrekkende. Als meneer heden evenwel het verblijfsrecht wenst uit te oefenen in een andere hoedanigheid (beschikker, werkzoekende, zelfstandige, loontrekkende of student), waardoor hij het recht op gezinshereniging zou kunnen openen, zal hij daartoe de nodige stukken dienen voor te leggen. De referentiepersoon is er toe gehouden dit aan te tonen teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de voorwaarden voor gezinshereniging conform artikel 40bis VW te onderzoeken.*” Verzoekster wordt aldus het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, omdat de actuele hoedanigheid van haar echtgenoot in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet onduidelijk is en dit verhindert dat de voorwaarden voor gezinshereniging worden nagegaan.

3.3.4. In haar middel zet verzoekster uiteen dat haar echtgenoot (de referentiepersoon) tijdelijk arbeidsongeschikt is geworden. Zij legt een stuk voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 23 mei 2025 en al minstens tot 8 februari 2026 een primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Onder verwijzing naar artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet betoogt zij dat een tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval de hoedanigheid van de referentiepersoon als werknemer, zoals bedoeld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, niet wijzigt. Zij stelt dat haar echtgenoot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds verblijfsrecht had in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat er geen enkele

beëindigingsbeslissing werd genomen voorafgaand aan of tegelijkertijd met de bestreden beslissing. Ook merkt zij op dat haar hieromtrent geen bewijzen zijn gevraagd in het kader van haar aanvraag. Zij wijst er nog op dat, in het kader van de gezinshereniging met een Unieburger die in België verblijft op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, niet het bewijs van voldoende bestaansmiddelen moet worden geleverd. Zij benadrukt dat verweerder niet *“in het dossier van het familielid van de Unieburger, [kan] uitgaan van een vastgestelde gewijzigde situatie aangaande de Unieburger-referentiepersoon zonder dat de situatie van de Unieburger deugdelijk onderzocht geworden is en wel met respect van het hoorrecht in hoofde van de Unieburger”*.

3.3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt verzoekster bij dat van verweerder als zorgvuldig handelende overheid mocht worden verwacht dat hij, indien hij op grond van een eigen opzoeking in de Dolsis-databank aangaande de tewerkstelling(en) van de referentiepersoon van mening is dat er redenen kunnen zijn die doen twijfelen aan diens blijvende hoedanigheid van werknemer, niet zonder meer het gevraagde verblijfsrecht zou weigeren, maar verzoekster of de referentiepersoon hieromtrent eerst de mogelijkheid zou hebben geboden dit uit te klaren, voor afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag. Dit geldt des te meer nu nergens uit blijkt dat verweerder enige stappen heeft gezet om het verblijfsrecht van de referentiepersoon zelf te heronderzoeken. Hierbij is het ook van belang er op te wijzen dat, zoals ook wordt aangestipt door verzoekster, artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet verschillende gevallen voorziet waarin een Unieburger het verblijfsrecht als werknemer behoudt ondanks dat hij niet langer werkt, wat eens te meer verweerder had moeten nopen tot enige voorzichtigheid en tot het bieden van een mogelijkheid aan verzoekster of de referentiepersoon om duidelijkheid te scheppen voor afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag. Indien verweerder het verblijfsrecht als werknemer van de referentiepersoon op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in twijfel wenst te trekken, rust op hem de verplichting te verifiëren of de referentiepersoon al dan niet onder een van de in artikel 42bis, § 2 vervatte uitzonderingen valt, en zijn verblijfsrecht als EU-werknemer ondanks het verlies van tewerkstelling alsnog behoudt, waartoe hij de betrokkene dient te horen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verweerder hier oog voor heeft gehad. Zo werd verzoekster bij de indiening van haar aanvraag op 25 juli 2025 (administratief dossier, stuk 31) enkel nog gevraagd om de *“[b]ijlage 8ter, EU(+)kaart of bijlage 19 van de EU burger”* voor te leggen. Noch bij de aanvraag noch op een later tijdstip, zoals na raadpleging door verweerder van de Dolsis-databank, werd verzoekster of de referentiepersoon gevraagd om stukken inzake de huidige activiteiten of bestaansmiddelen van deze laatste voor te leggen of diens actuele situatie op te helderen. Verweerder liet na verzoekster of de referentiepersoon voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing uit te nodigen om elementen kenbaar te maken die hem in staat konden stellen te bepalen of de referentiepersoon, ondanks dat hij niet langer blijkt te werken, alsnog het statuut van werknemer behoudt. Deze handelwijze getuigt van een gebrek aan zorgvuldige feitenvinding in het licht van de geldende wettelijke bepalingen. Verzoekster werd zodoende pas na het nemen van de bestreden beslissing geconfronteerd met de opzoeken van verweerder, terwijl er redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, indien het haar werd gevraagd, stukken inzake de arbeidsongeschiktheid van haar echtgenoot had kunnen voorleggen, zoals zij ook heeft gedaan bij haar verzoekschrift.

Verzoekster maakt aldus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.3.6. Verweerder stelt in zijn nota dat het bestuur niet op de hoogte was van de arbeidsongeschiktheid en dat het aan verzoekster was om in het kader van haar verblijfsaanvraag het bestuur in kennis te stellen van elke wijziging die van invloed zou kunnen zijn op haar aanvraag. Hij is dan ook van oordeel dat verzoekster uit zichzelf een bewijs van de arbeidsongeschiktheidsuitkering had moeten voorleggen *“temeer daar het Bestuur nergens kan nagaan of de referentiepersoon een dergelijke uitkering ontvangt”*. Deze opmerkingen in verweerdere nota doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Zoals reeds werd gesteld, volgt uit de vaststelling dat de Unieburger niet langer werkt niet automatisch het verlies van het verblijfsrecht als EU-werknemer. Verweerder kon zich om de eerder vastgestelde hoedanigheid van werknemer van de referentiepersoon in vraag te stellen aldus niet beperken tot de loutere vaststelling dat hij niet langer blijkt te werken en diende na te gaan of een van de gronden speelt die maken dat het statuut van werknemer blijft behouden en in dit verband het nodige onderzoek te doen. Aldus mocht wel degelijk van verweerder, als zorgvuldig handelend bestuur, worden verwacht dat hij niet louter zou zijn voortgegaan op de eigen raadpleging van de Dolsis-databank, maar verzoekster of de referentiepersoon hierop zou hebben gewezen en de mogelijkheid hebben geboden de hoedanigheid van deze laatste uit te klaren. De verantwoordelijkheid voor de gebrekkige en onzorgvuldige feitenvinding rust in deze omstandigheden bij verweerder, en niet bij de verzoekster.

Er blijkt in de voorliggende omstandigheden niet dat verzoekster er bij het indienen van haar verblijfsaanvraag op 25 juli 2025 redelijkerwijze op kon of diende te anticiperen dat het bestuur in zijn

beslissing van 26 januari 2026 zou stellen dat hij geen zicht meer heeft op de eigenlijke hoedanigheid van haar echtgenoot, terwijl verweerder deze eerder nooit concreet in vraag heeft gesteld. Verweerder heeft zich voor zijn beoordeling van het statuut van de referentiepersoon louter gebaseerd op eigen opzoekingen die hij nuttig heeft geacht, zonder verzoekster dan wel referentiepersoon daartoe te raadplegen. Verweerder kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag, dan wel op een later tijdstip, de gelegenheid had om haar standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten. Evenmin kan verzoekster worden verweten dat zij niet op eigen initiatief aanvullende stukken heeft overgemaakt teneinde aan te tonen dat de referentiepersoon voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor het behoud van zijn verblijfsrecht en aldus wel het recht op gezinshereniging blijft openen. Verzoekster werd immers niet in de gelegenheid gesteld om zich uit te spreken over het feit dat verweerder van oordeel was dat de referentiepersoon niet langer als EU-werknemer kon worden beschouwd, noch over de juridische gevolgen die verweerder daaraan verbindt. Er kan ook geenszins van verzoekster worden verwacht dat zij dient te anticiperen op het gegeven dat verweerder een eigen opzoeking kan verrichten inzake de tewerkstelling(en) van de referentiepersoon, maar dan blijkbaar geen zicht zou hebben op enige uitkeringen die deze referentiepersoon ontvangt.

Gelet op wat voorafgaat, kan het betoog van verweerder dat het niet aan hem is om een onderzoek in te stellen naar de oorzaken van het einde van de tewerkstelling van de referentiepersoon, dat deze verplichting integraal bij verzoekster ligt, en dat zij haar dossier maar had moeten actualiseren, niet worden gevolgd. Hoewel de zorgvuldigheidsplicht in het kader van een verblijfsaanvraag in beginsel rust op verzoekster en zij is gehouden haar aanvraag tot aan de beslissing te actualiseren, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekster niet kon of moest weten dat het einde van de tewerkstelling automatisch aanleiding zou geven tot een probleem aangaande het statuut van de referentiepersoon als werknemer, gelet op hetgeen wordt bepaald in artikel 42, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, noch dat dit voor het bestuur een doorslaggevend element zou vormen bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag.

3.3.7. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS